

Joan Teixidor, neix a Olot el 8-4-1913 i mor el 10-1-1992

De ben jove es trasllada a Barcelona a estudiar filosofia i lletres amb professors com Pompeu Fabra, Riba, Rubió i Balaguer, Dámaso Alonso...era discret, modest, retret, el que en diríem un xicot tímid fidel a conviccions religioses, mai es va auto-promocionar just en una època on cada cop es valorava més l'escalada. Amb tan sols 19 anys publica el seu primer llibre de poesia *Poemes 1931* de marcada influència dels anomenats Generació del 27.

La seva poesia és de caire simbolista, marcada per l'amistat amb Carles Riba i de referents alemanys com Höderlin i Rilke, gran admirador de Joan Salvat-Papasseit, publicà un monogràfic sobre ell l'any 1934, i, també, pels seus amplis coneixements poètics *l'Antologia general de la poesia catalana* (1936) junt amb Martí de Riquer i Miquel i Vergés. Va mantenir una intensa activitat cultural, fou col·laborador en revistes literàries que li donaren l'oportunitat de conèixer a grans personatges com ara, Valéry, Éluard, Ungaretti, o Lorca i continuà publicant poesia: *Joc partit* (1935), *L'aventura fràgil* (1937).

Durant la Guerra Civil es posiciona, a favor del franquisme. Rubió i Balaguer, com un pare dit per ell el duu a treballar a la Biblioteca de Catalunya, comença a escriure articles per Destino i al 1942 funda l'editorial Destino junt amb Joan Vergés, creant els premis literaris Nadal i Josep Pla. La guerra provoca un silenci poètic fins que publica *Camí dels dies* (1948) en el que aconsegueix ja una veu poètica personal. L'any 1954 apareix *El príncep*, obra escrita des del dolor per la mort d'un fill on hi aboca intensament aquesta devastadora experiència i des de la buidor, intenta la recerca del sentit de la mort que encara avui colpeix pel sentiment que traspua.

Viure així sol és sospirar per sempre / em sou lluny, vosaltres que ignoreu / aquesta mort que creix a totes hores.

Fou un crític d'art de primer ordre, determinant, abans i després de la Gerra Civil, jugà un paper molt important en la recepció de l'Art Modern a Catalunya: pintura, dibuix, escultura, arquitectura i disseny. Fou el primer a reivindicar l'obra d'Anton Tàpies i l'escultura de Joan Miró.

Apareix prosa seva per allà als anys seixanta, de llargs viatges recorreguts per Orient. El 1969 ed. 62, aplega la seva poesia en *Una veu et crida*. Pels anys setanta, publica cinc assajos al voltant del món de l'art.

I el 1989 trenca el seu silenci poètic i publica *Fluvià*, que es pot considerar un testament poètic. Aquest funciona com a rèplica del primer i en ell, el temps és la clau, el seu pas indefugible, aquest corrent que omple la seva poesia d'espais oberts i lluminosos, el riu, el Fluvià, com a símbol de vida quan toca fer recompte i endreç dels anys passats, quan un ja es fa gran i construeix la seva poesia mirant enrere i fixa aquests records memorables, allunyats a l'afluència del temps que travessa per cadascun dels seus poemes, reconciliat amb l'abans amb una serena acceptació.

[...i la memòria ens venç com més la mort s'apropa.

El mateix Teixidor, a l'any 1969, va tancar la seva vessant poètica amb uns versos

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Joan Teixidor

Dilluns dia 14 de març
a 2/4 de 7 de la tarda

“Quan sigui mort encara / viuré en tots vosaltres.”

M'he envellit
M'he envellit de massa vida meva.
He prosperat en la malenconia
El món massa petit m'empetitia.
Envejo els homes que ho deixarem tot.

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Joan Teixidor, neix a Olot el 8-4-1913 i mor el 10-1-1992

De ben jove es trasllada a Barcelona a estudiar filosofia i lletres amb professors com Pompeu Fabra, Riba, Rubió i Balaguer, Dámaso Alonso...era discret, modest, retret, el que en diríem un xicot tímid fidel a conviccions religioses, mai es va auto-promocionar just en una època on cada cop es valorava més l'escalada. Amb tan sols 19 anys publica el seu primer llibre de poesia *Poemes 1931* de marcada influència dels anomenats Generació del 27.

La seva poesia és de caire simbolista, marcada per l'amistat amb Carles Riba i de referents alemanys com Höderlin i Rilke, gran admirador de Joan Salvat-Papasseit, publicà un monogràfic sobre ell l'any 1934, i, també, pels seus amplis coneixements poètics *l'Antologia general de la poesia catalana* (1936) junt amb Martí de Riquer i Miquel i Vergés. Va mantenir una intensa activitat cultural, fou col·laborador en revistes literàries que li donaren l'oportunitat de conèixer a grans personatges com ara, Valéry, Éluard, Ungaretti, o Lorca i continuà publicant poesia: *Joc partit* (1935), *L'aventura fràgil* (1937).

Durant la Guerra Civil es posiciona, a favor del franquisme. Rubió i Balaguer, com un pare dit per ell el duu a treballar a la Biblioteca de Catalunya, comença a escriure articles per Destino i al 1942 funda l'editorial Destino junt amb Joan Vergés, creant els premis literaris Nadal i Josep Pla. La guerra provoca un silenci poètic fins que publica *Camí dels dies* (1948) en el que aconsegueix ja una veu poètica personal. L'any 1954 apareix *El príncep*, obra escrita des del dolor per la mort d'un fill on hi aboca intensament aquesta devastadora experiència i des de la buidor, intenta la recerca del sentit de la mort que encara avui colpeix pel sentiment que traspua. Viure així sol és sospirar per sempre / em sou lluny, vosaltres que ignoreu / aquesta mort que creix a totes hores.

Fou un crític d'art de primer ordre, determinant, abans i després de la Gerra Civil, jugà un paper molt important en la recepció de l'Art Modern a Catalunya: pintura, dibuix, escultura, arquitectura i disseny. Fou el primer a reivindicar l'obra d'Anton Tàpies i l'escultura de Joan Miró.

Apareix prosa seva per allà als anys seixanta, de llargs viatges recorreguts per Orient. El 1969 ed. 62, aplega la seva poesia en *Una veu et crida*. Pels anys setanta, publica cinc assajos al voltant del món de l'art.

I el 1989 trenca el seu silenci poètic i publica *Fluvià*, que es pot considerar un testament poètic. Aquest funciona com a rèplica del primer i en ell, el temps és la clau, el seu pas indefugible, aquest corrent que omple la seva poesia d'espais oberts i lluminosos, el riu, el Fluvià, com a símbol de vida quan toca fer recompte i endreç dels anys passats, quan un ja es fa gran i construeix la seva poesia mirant enrere i fixa aquests records memorables, allunyats a l'aflluència del temps que travessa per cadascun dels seus poemes, reconciliat amb l'abans amb una serena acceptació. [...i la memòria ens venç com més la mort s'apropa.

El mateix Teixidor, a l'any 1969, va tancar la seva vessant poètica amb uns versos ;

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Joan Teixidor

Dilluns dia 14 de març
a 2/4 de 7 de la tarda

“Quan sigui mort encara / viuré en tots vosaltres.”

M'he envellit
M'he envellit de massa vida meva.
He prosperat en la malenconia
El món massa petit m'empetitia.
Envejo els homes que ho deixarem tot.

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS